

købte 100 Remonter efter alle Krigsministeriets 10 Hingste. Der blev ganske vist i alt købt 128, men kun de 100 var faldne efter Krigsministeriets Hingste. I 1911—12 er der kun købt 76 Remonter, hvoraf de 64 er faldne efter Krigsministeriets, de 12 efter private Hingste. Jeg anser det for givet, at det at have 10 kostbare Hingste staaende for i det ene Aar kun at præstere 100 brugelige Dyr og det andet Aar kun 64, vil man overalt i det praktiske Liv kalde Topmaalet af Meningsløshed; for at opnaa et saa ringe Resultat behøvede vi kun en enkelt eller højst to Hingste og ikke 9 eller 10 saa kostbare Dyr. De 64 Plage er endda ikke alle efter Fuldblodshingste, de 20 er faldne efter Halvblodshingste, saa det hele Billede er ret trist. Forholdet er i Virkeligheden endnugrellere, end man egentlig kan gøre sig nogen Forestilling om, naar man ikke har sat sig ind i Sagen. Adskillige af de aller-kostbareste Fuldblodshingste har nemlig ikke præsteret et eneste brugbart Dyr. I 1910—11 blev der saaledes ikke købt en eneste Remonte efter den engelske Fuldblodshingst „Vendale“, der var 11 Aar gammel og havde kostet 800 £ eller over 14,000 Kr., ikke heller efter den franske Fuldblodshingst „Yildiz Kiosk“. Og i 1911—12 er der ikke købt en eneste efter „Vendale“, heller ingen efter den tyske Hingst „Carolinger“, der er 6 Aar, og kun en efter „Yildiz Kiosk“. Om nu disse Hingste ikke egner sig til Avlsdyr, eller Remontekommissionen mangler den rette Evne til at bedømme Afkommet, kan jeg selvfølgelig ikke sige; thi det kender jeg ikke; men det er givet, at en af Delene maa være Tilfældet. Remontedepotet i Kolding foraaarsager Staten et direkte Tab paa 30,000—40,000 Kr. aarlig; det aarlige Underskud paa alle Krigsministeriets Hingste er lavt ansat 5,000—6,000 Kr., og dertil kommer Renten af de mange Tusind Kroner, disse Hingste har kostet i Indkøb. Der er derfor slet ingen Tvivl om, at Statens aarlige Tab ved det nuværende System er mindst 50,000 Kr. Naar Sagen er saa klar, som den er nu, kan derfor forekomme det mig, hverken Ministeren eller Tinget længere forsvare at fortsætte paa denne Maade. Jeg bebrejder ikke den nuværende Forsvarsminister noget, for det

System, vi er inde paa, er jo ikke hans; det er en Arv, han har faaet fra sine For-gængere. Men hele Sagen er nu efter min Mening saaledes oplyst, at man med Rette kan forlange, at Ministeren skrider til en anden Ordning. Hvad Vej Ministeren bør gaa, skal jeg ikke give ham nogen som helst Anvisning paa; den vil han nok selv bedst vide at finde; men den højtærede Minister skulde dog optage en Forhandling med Finansudvalget om Sagen. Jeg kan gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at jeg staar ikke ene med denne Anskuelse. Der er mange, ogsaa i denne Sal, der har samme Opfattelse som jeg; det kan den højtærede Minister være vis paa.

Jeg vil endnu, inden jeg slutter, til-lade mig nogle Bemærkninger om et andet Spørgsmaal, nemlig om Udstationering af Hærens Heste. Foruden de Spørgsmaal, der af Finansudvalget var rettede til Ministeriet angaaende Hærens Remontering, var der ogsaa anmodet om nærmere Oplysninger angaaende Udstationeringen af Hærens Heste; Svaret findes optaget i Betænkningen. Som ærede Medlemmer nok vil erindre, blev der ved tredje Behandling af Forsvarslovene i August 1909 paa Forslag af den daværende Forsvarsminister, den nuværende højtærede Formand, vedtaget en Ændring, der gik ud paa, at det Vederlag af 33 Øre pr. Dag, der til da var ydet Foderværterne, skulde nedsættes til 11 Øre pr. Dag. Allerede den Gang protesterede jeg meget stærkt imod dette Skridt. Jeg fandt, det var et mærkeligt Sted, man vilde vise Sparsommelighed, navnlig i de Dage, da der ikke vistes nogen stor Sparsommelighed paa det militære Omraade, og jeg protesterede, fordi jeg var paa det rene med, at det vilde være uheldigt og urigtigt. Betalingen var i Virkeligheden saa lille, at den ikke paa nogen Maade kunde siges at være for høj, og jeg var ogsaa paa det rene med, at naar man vilde gaa ned til et saa latterligt lille Beløb, skulde det nok straffe sig: det vilde gaa ud over Hestene, idet man vilde miste de gode Foderværter. Det er ogsaa slaaet fuldstændig til. Allerede Aaret efter havde mange af de bedste Foderværter sagt deres Heste op, og Regimenterne havde maattet antage en hel